

Jak to vidí po 20. letech zpěváka Dan Bárta

Autor: Simona Veinlichová | Publikováno: 18.11.2009

Je to již 20 let, co v naší republice za všeobecné euforie a zvuku cinkání klíčů padl komunistický režim. My bychom se rádi, za pomoci výrazných interpretů české hudební scény, za těmito dvaceti lety ohlédli. Zjistili, co který z nich osudného 17.11.1989 dělal, kde byl a jak to vnímal. Proto Vám v týdnu od 16. - 21.11.2009 budeme každý den přinášet rozhovor na „sametové“ téma s jednou známou českou osobností. Prostor jsme dali lidem z různých hudebních žánrů, ale i různých věkových kategorií.

Co se Vám vybaví, když se řekne Sametová revoluce?

Dan Bárta: Můj kabát pepř a sůl s trikolórkou, debatčáky na všech frontách, samá překvapení, euforka změny a pohybu. A spousta přidrzelých a výsměšných hesel na adresu tehdejší vládnoucí skupiny. A holé ruce.

Co jste v tu dobu dělal a jak jste reagoval na informaci, že padl komunistický režim?

Dan Bárta: Dělal jsem nástavbu v Plzni na zdrávce. Vzhledem k tomu, že mi bylo osmnáct a u nás doma se o politice nemluvilo, o nějakých zvěstvech komoušů jsem neměl potuchy, nevěděl jsem, že existuje nějaká zakázaná literatura a věřil jsem tomu, že Havel a spol. jsou zločinci, cítil jsem jaksi jen, že přichází naděje ve smyslu větší osobní svobody, že budu moci odjet, kam se mi zamane, že budu moci nosit vlasy dlouhý jak budu chtít, že mě nikdo nebude dusit jen proto, že neříkám „hurá, sláva“ pokaždé, když se to musí, protože se mi to hnuší. Takže jsem to vítal, ale spíše z odporu k autoritě nebo k protekci a ke lži, prostě pubertálně. Ale i jsem se trochu bál a taky jsem byl dost skeptický. Rozvěsil jsem u nás ve vsi pár ručně vyrobených apelů. To skutečné prohlédnutí přišlo až s informacemi. Až když jsem si přečetl Souostroví Gulag a až začalo vycházet veřejně najevo, že nás komunisti drželi pod zámkem jako stádo systematicky oslepaných a zneužívaných ovcí.

Jak vnímáte 17.11. po 20-ti letech a kam myslíte, že se naše společnost posunula?

Dan Bárta: Ke svobodě jistě. K větší osobní odpovědnosti, k možnostem propojit se se světem, k pravdivějším informacím o sobě se posunula. Samozřejmě ne celá, zbedněnců, lemplů a vychcánků je tu stále ještě dosti. Bohužel. Právo a zákon, a taky obyčejná slušnost a poctivost ovšem dostaly během těch padesáti let takovou dávku rudého záření (a já mám navíc dojem, že Češi jsou jeho zdatnými absorbéry), že jsou i po těch dvaceti letech stále slabé jako mouchy. Pravda a Láska bez pochyb jednou zvítězí nad Lží a Nenávistí, ale téhle zemi by bohatě stačilo vítězství Rozumu a Citu nad Tupostí a Bezohledností. Těším se idealisticky na klidné stáří pod vládou inteligentních a strážlivých lidí narozených a vychovávaných v duchu svobodného života ve spojené Evropě.

Co byste vzkázal(a) lidem, kteří říkají, že to za „komančů bylo lepší“?

Dan Bárta: Aby nebyli bloudi a neměřili jen podle počtu brambor zadarmiko na svém talíři, aby si

uvědomili, že je tady spousta schopných mladých lidí včetně jejich vlastních dětí, kteří touží a hlavně mohou rozvíjet svá nadání bez omezování a tak dále. Ale je mi líto generace mých rodičů, která to prostě a jednoduše odsrala. Tyhle stesky jsou vlastně toho hlubokého ublížení důkazem.

Chcete se s našimi čtenáři podělit o nějakou historku, která se Vám váže k Sametové revoluci?

Dan Bárta: Ne :-)

Zítří si s námi bude na téma Sametové revoluce povídat zpěvák skupiny Tata Bojs Mardoša!

18.11.2009 09:05, Simona Veinlichová